

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 232/2016-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Bohumilom Novákom, Horná 27, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 2 ods. 2 v spojení s čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 41 Charty základných práv Európskej únie a základného práva podľa čl. 12 ods. 2 v spojení s čl. 30 ods. 4 a čl. 36 ods. 1 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky vyjadrením predsedníčky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. októbra 2015 k činnosti [REDAKČIA], ktoré je súčasťou jeho hodnotenia v súvislosti s výberovým konaním vedeným pod sp. zn. Spr 1131/2015 a jeho výsledkami vyhlásenými 25. novembra 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. januára 2016 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základných práv podľa čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 2

ods. 2 v spojení s čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 41 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a základného práva podľa čl. 12 ods. 2 v spojení s čl. 30 ods. 4 a čl. 36 ods. 1 písm. b) ústavy vyjadrením predsedníčky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 30. októbra 2015 k činnosti sťažovateľa, ktoré je súčasťou jeho hodnotenia v súvislosti s výberovým konaním vedeným pod sp. zn. Spr 1131/2015 a jeho výsledkami vyhlásenými 25. novembra 2015 (ďalej len „výberové konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že predsedníčka najvyššieho súdu vyhlásila výberové konania na obsadenie dvoch voľných miest na funkcie predsedu trestnoprávneho senátu najvyššieho súdu, ktoré sa malo uskutočniť 25. novembra 2015. Sťažovateľ podal žiadosť o zaradenie do tohto výberového konania 9. októbra 2015.

Sťažovateľ uviedol:

«Prieskumná komisia zistila, že za obdobie od 1. marca 2011 do 19. októbra 2015 sťažovateľ vyhotovil 17 Ndt rozhodnutí, 30 Tdo rozhodnutí, 21 To rozhodnutí a 56 Tost rozhodnutí (celkove 124 rozhodnutí) s tým, že okrem iných vyhotovil rozhodnutia vo veciach 4 To 7/2013, 4 To 5/2014, 4 To 12/2014. Pridelené veci naštudoval v primeraných lehotách a v dostatočnom rozsahu. Rozhodnutia vyhotovil v zákonných lehotách a tieto po formálnej aj obsahovej stránke zodpovedali zákonným požiadavkám. Prieťahy v pridelených veciach sa nevykytli. Pridelila mu plný počet 30 bodov.

Sudcovská rada Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v stanovisku k dodržiavaniu zásad sudcovskej etiky uznesením č. 75/2015 z 13. októbra 2015 uviedla, že sťažovateľ dodržiava zásady sudcovskej etiky.

Predseda trestného kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na základe vlastných poznatkov o činnosti hodnoteného sudcu a stanoviska sudcovskej rady k dodržiavaniu zásad sudcovskej etiky pridilil sťažovateľovi plný počet 35 bodov.

Predsedička najvyššieho súdu vo vyjadrení z 30. októbra 2015 k činnosti sťažovateľa uviedla, že podľa štatistických výkazov za roky 2011 až 2014 vyhotovil celkove 95 rozhodnutí a na základe vlastných poznatkov o činnosti hodnoteného sudcu pridelila mu 20z maximálneho počtu 35 bodov, bez toho, aby tento záver odôvodnila.

Na základe týchto vyjadrení, stanovísk a zistení predseda trestného kolégia hodnotil činnosť sťažovateľa výrokom „dobrý“ v súlade s ustanovením § 27e ods. 1 písm. b/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Sťažovateľ 3. až 5. novembra 2015 namietal vyjadrenie predsedníčky najvyššieho súdu, ktorú považoval za zaujatú a jej hodnotiace vyjadrenie za neobjektívne. V hodnotení totiž neboli zohľadnené všetky sťažovateľom prejednané a rozhodnuté veci podľa štatistiky, z ktorých vychádzala aj prieskumná komisia a nezohľadnila ani účasť hodnoteného sudcu ako člena revízneho oddelenia v hodnotenom období na dvoch revíziách a to, že v hodnotenom období pôsobil v piatich senátoch.

Predseda najvyššieho súdu a predseda trestného kolégia týmto námietkam zaujatosti nevyhoveli, sťažovateľa nevypočuli a so svojim vyjadrením k sťažnosti neoboznámili. Sudcovská rada najvyššieho súdu nepovažovala tieto námietky zaujatosti za relevantné bez toho, aby ho k sťažnosti vypočula.

Dôvod zaujatosti sťažovateľ pritom vyvodzuje z celej rady riadiacich aktov predsedníčky najvyššieho súdu iba kvôli rozhodovacej činnosti v senáte 1 T (riadiaci predseda [REDAKOVANÉ], členovia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]), teda pre právne názory uvedené v rozhodnutiach 1 T do 8/2015 z 23. februára 2015 (vec obv. [REDAKOVANÉ]) a 1 To 1/2015 (vec obv. [REDAKOVANÉ]) po medializácii názorov politikov na označené rozsudky, na základe ktorých začala členov senátu 1 T najskôr kritizovať, a potom aj postihovať tým, že rozpustila tento senát opatrením č. 11 k Rozvrhu práce na rok 2015 z 26. augusta 2015, Spr 956/2015 a súčasne sťažovateľa od 1. septembra 2015 zaradila do senátu 6 T, v dôsledku čoho aj v súčasnosti je aktívnym členom piatich senátov - troch trojčlenných a dvoch päťčlenných senátoch. V tejto spojitosti sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť 27. novembra 2015 a je vedená pod sp. zn. Rvp 14556/2015.

Okrem toho predseda najvyššieho súdu pre uvedené súdne rozhodnutia podala 29. septembra 2015 pod č. KP 113/2015 návrh na začatie disciplinárneho konania proti sťažovateľovi, vedené na Disciplinárnom súde od 1. októbra 2015 pod sp. zn. 6 Ds 6/2015.

Predseda najvyššieho súdu 19. októbra 2015, Spr 853/2015 sťažovateľovi zrušila povolenie plniť funkčné povinnosti sudcu v domácom prostredí z 3. septembra 2014, Spr 891/2014. Uvedené rozhodnutie nie je v súlade so zákonom a zásadami pre prácu

v domácom prostredí. Aj v tejto súvislosti sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť 1. decembra 2015 a je vedená pod sp. zn. Rvp 15598/2015.

Pre úplnosť treba uviesť ešte aj to, čo tiež preukazuje zaujatosť predsedníčky najvyššieho súdu, že pred výberovým konaní 20. novembra 2015 podala ďalší návrh na začatie disciplinárneho konania vedený na Disciplinárnom súde pod sp. zn. 2 Ds 8/2015 aj proti sťažovateľovi za právny názor vyjadrený v rozsudkoch Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. mája 2015, sp. zn. 1 To 1/2015 ([REDACTED]) a z 22. júla 2015, sp. zn. 2 TdoV 16/2014 ([REDACTED]).

V námietke zaujatosti spracovateľa vyjadrenia k hodnoteniu sudcu prihláseného do výberového konania adresovaného 3. až 5. novembra 2015 predsedovi trestného kolégia, predsedníčke najvyššieho súdu a Sudcovskej rade najvyššieho súdu, sťažovateľ sa domáhal vyhotovenia objektívneho hodnotenia zo strany predsedníčky, respektíve vypracovania nového hodnotenia iným štatutárom najvyššieho súdu.

Vo vyjadrení predsedníčka opomenula hodnotiť účasť sťažovateľa v dvoch revíziách na Špecializovanom trestnom súde v Pezinku a na Krajskom súde v Prešove, pričom revízne oddelenie patrí do jej pôsobnosti.

Pokiaľ ide o množstvo vybavenej trestnej agendy v senáte 4 T (riadiaci predseda senátu [REDACTED] a člen senátu [REDACTED]) v hodnotenom období sťažovateľ podotýka, že vybavil všetky jemu pridelené veci, pričom išlo prevažne o náročné a rozsiahle trestné veci. Ani v jednom prípade nedošlo, aby sťažovateľ veci nevybavil alebo vybavenie veci odmietol. Výtka predsedníčky, že sťažovateľ vybavil menej vecí ako ostatní dvaja uchádzači vo výberovom konaní nie je na mieste, pretože na tom nemal podiel.

Predseda trestného kolégia bez svojho stanoviska zaslal námietku zaujatosti sudcovskej rade, ktorá jeho stanovisko k námietke urgovala a jeho dodatočné vyjadrenie na vedomie sťažovateľovi nezastala. Predsedníčka stanovisko k námietkam zaujatosti sťažovateľovi nezaslala, ani ho sním neoboznámila. Sudcovská rada po oboznámení sa s uvedenými stanoviskami, uznesením č. 81/2015 z 18. novembra 2015 vyslovila, že námietky sťažovateľa považuje za nedôvodné a vylúčenie predsedníčky najvyššieho súdu za neopodstatnené, pričom k takémuto záveru dospela bez toho, aby sťažovateľa vypočula, resp. mu umožnila zúčastniť sa na zasadnutí, na ktorom prerokovávala sťažnosť, hoci predsedníčka bola na zasadnutí prítomná.

Sťažovateľ, ktorý legitímne vzniesol námietku zaujatosti spracovateľa vyjadrenia k hodnoteniu do výberového konania, ktoré považoval za neobjektívne, neodôvodnené a postup pri vybavovaní sťažností proti nemu, považuje kvalifikované ústavné posúdenie krokov predsedníčky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konkrétnom prípade za vec precedentného významu, pretože ak uvedený postup predsedníčky, ktorý je účelový, diskriminačný a vykazuje známky zjavnej svojvôle, si ona osvojí ako pracovnú metódu aj do budúcnosti, budú tým ohrozené základné ľudské práva a slobody sudcov a zamestnancov najvyššieho súdu.»

Sťažovateľ ďalej uviedol, že «je obeťou porušenia svojho základného práva na prístup k verejnej funkcii za rovnakých podmienok, na dobrú správu vecí verejných, na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky a na ochranu pred diskrimináciou v zamestnaní za právne presvedčenie, zmýšľanie, resp. názor, predložil skutočnosti dostatočne odôvodňujúce záver o tom, že nebol vypočutý predsedníčkou a ani Sudcovskou radou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pred prijatím individuálneho správneho aktu zaujatej, ktoré sa ho nepriaznivo dotýka. Predsedníčka svoje zaujaté vyjadrenie k hodnoteniu sťažovateľa nielenže nedoplnila, ale najmä nepoverila jeho vypracovaním iného nezaujatého štatutára najvyššieho súdu a napadnuté vyjadrenie zákonným spôsobom neodôvodnila (musí preukázať prima facie zásah), v dôsledku čoho je oprávnené založená domnienka, vo vzťahu ku ktorej leží povinnosť dokázať opak na strane vykonávajúcej uvedený zásah.

Aj keď Charta základných práv EÚ v danom prípade nie je aplikovateľná, treba ju uvádzať ako východisko na objasnenie obsahu základného práva na dobrú správu vecí verejných vyvodeného z čl. 1 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, do ktorého patrí i právo na vypočutie pred prijatím nepriaznivého vyjadrenia k hodnoteniu, hoci v zmysle čl. 17 odporúčania Výboru ministrov Rady Európy Rec (2007/7 z 20. júna 2007 o dobrej správe musia byť správne rozhodnutia formulované v jednoduchej, jasnej a zrozumiteľnej podobe a musia obsahovať primerané zdôvodnenie, zahrňujúce skutkové a právne dôvody, pre ktoré bolo vydané.

Do tohto základného práva patria otázky, či predsedníčka najvyššieho súdu ako orgán riadenia a správy súdu:

- mala alebo nemala kompetenciu prijať individuálne opatrenie týkajúce sa fyzickej osoby – v danom prípade ako zaujatá nemala osobne vypracovať vyjadrenie k hodnoteniu,
- rozhodla v danom prípade arbitrárne a svojvoľne alebo nie – rozhodla zaujato,
- konala alebo nekonala v rozpore s právnym princípom legitímneho očakávania, ktoré je súčasťou základného práva sťažovateľa na dobrú správu vecí verejných – v danom prípade konala zaujato, v rozpore s povinnosťami ustanovenými jej pri riadení a správe súdu, v rozpore s podmienkami, pre ktoré možno vo vyjadrení k hodnoteniu sudcu vo výberovom konaní uvádzať nesprávne a neúplné údaje, ktoré sú v rozpore s hodnotením prieskumnej komisie, predsedu trestného kolégia a Sudcovskej rady Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a konala tak pod vplyvom politikov a masovokomunikačných médií, čo sama priznala pred sudcovskou radou. Predsedníčka a zároveň sudkyňa, ktorá by si mala vždy ctiť a rešpektovať zásadu nestrannosti a nezaujatosti vypracovala evidentne neobjektívne vyjadrenie k hodnoteniu sťažovateľa do výberového konania zjavne pre jeho právne názory vyjadrené v súdnych rozhodnutiach. Ide zreteľne o nepriaznivé rozhodnutie pre sťažovateľa, ktoré je zjavne a bez najmenších pochybností v jeho neprospech.

- konala v súlade s medzinárodnými záväzkami členského štátu Rady Európy a Európskej únie – v danom prípade nekonala v súlade s princípmi o dobrej správe vo veciach verejných a o ochrane pred diskrimináciou v zamestnaní,

- porušila základné právo sťažovateľa na dobrú správu vecí verejných a mať možnosť za rovnakých podmienok zúčastniť sa výberového konania na predsedu trestnoprávneho senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky,

- dbala na zásady demokratického procesu, vládu práva, nediskrimináciu, zodpovednosť a transparentnosť – nedbala,

- mala u sťažovateľa dôveru v to, že i predsedníčka súdu pozná a rešpektuje platný právny poriadok a bude ho uplatňovať aj voči sťažovateľovi – nemala.

Uvedené bez akýchkoľvek pochybností preukazuje aj hodnotenie sťažovateľa v súvislosti s výberovým konaním na funkciu predsedu trestnoprávneho senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 2. novembra 2015 pod sp. zn. Spr 1131/2015 (strana 2-3 hodnotenia), kde predsedníčka súdu napriek zaujatosti a animozity proti osobe sťažovateľa a navyše nepoznajúc ani jeho rozhodovaciu činnosť, hodnotenie vykonala. Vychádzala pritom iba z neúplných štatistických údajov za obdobie od 1. marca 2011 do 31. októbra

2015 (namiesto 126 rozhodnutí iba z 95) a nevyhodnotila účasť na dvoch revíziách Špecializovaného trestného súdu (rozhodovacia činnosť za obdobie od 1. júla 2006 do 30. júna 2011) a Krajskom súde v Prešove (rozhodovacia činnosť za obdobie od 1. januára 2007 do 31. decembra 2012) v období od 21. júna 2011 do 25. septembra 2012 a od 8. apríla 2013 do 31. decembra 2014 bez zníženia nápadu vecí v senáte 4 T. V dôsledku tejto zaujatosti pridelila sťažovateľovi 20 z 35 možných bodov. Predseda trestného kolégia a prieskumná komisia, všetko sudcovia, ktorí prácu sťažovateľa poznajú, pridelili maximálny počet bodov. Predseda trestného kolégia 30 a prieskumná komisia 35 bodov. Iba pre svojvôľu v hodnotení predsedníčky súdu sťažovateľ dosiahol len 85 bodov (z maximálneho počtu 100 bodov), čo odôvodňovalo hodnotenie „dobrý“. Stalo sa tak preto, aby vo výberovom konaní neuspel.

Výberová komisia na základe tohto neobjektívneho hodnotenia s vedomím, že sťažovateľ proti nemu vzniesol námietku zaujatosti a neobjektívnosti pridelila sťažovateľovi maximálny počet bodov 24, čím dosiahol celkový počet bodov 109 a umiestnil sa na treťom mieste.

Označený zásah do práv na prístup k verejnej funkcii za rovnakých podmienok, na dobrú správu vecí verejných, na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky a na ochranu pred diskrimináciou v zamestnaní za právne presvedčenie, zmýšľanie, resp. názor, veľkou intenzitou zasiahol do súkromnej sféry sťažovateľa a do jeho profesionálnych, sociálnych a rodinných vzťahov, preto žiada aj o primerané finančné zadosťučinenie v sume 10.000,- Eur, ktoré je úmerné danému zásahu do základných práv sťažovateľa aj v zmysle rozhodnutia Ústavného súdu v kauze [REDAKOVANÉ].».

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa [REDAKOVANÉ] podľa čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 2 ods. 2 v spojení s čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 41 Charty základných práv Európskej únie a základného práva podľa čl. 12 ods. 2 v spojení s čl. 30 ods. 4 a čl. 36 ods. 1 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky vyjadrením k činnosti sťažovateľa predsedníčkou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. októbra 2015, ktoré je súčasťou Hodnotenia sťažovateľa v súvislosti s výberovým konaním z 2. novembra 2015,

Spr. 1131/2015 a výsledkami výberového konania z 25. novembra 2015 vyhlásené predsedom výberovej komisie [REDAKOVANÉ] pod Spr 1131/2015 porušené boli.

2. Vyjadrenie predsedníčky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k činnosti hodnoteného sudcu [REDAKOVANÉ] z 30. októbra 2015, ktoré je súčasťou hodnotenia sťažovateľa v súvislosti s výberovým konaním z 2. novembra 2015, Spr 1131/2015, vo výberovom konaní 25. novembra 2015 a výsledky výberového konania z 25. novembra 2015 vyhlásené predsedom výberovej komisie [REDAKOVANÉ] pod Spr 1131/2015 sa zrušujú.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľovi nemajetkovú ujmu v sume 10 000,- Eur... na účet sťažovateľa, na ktorý mu je zasielaný plat, do jedného mesiaca od doručenia tohto nálezu.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 363,79 eur... na účet jeho právneho zástupcu Bohumila Nováka do 1 mesiaca od doručenia tohto nálezu.“

Sťažovateľ zároveň ústavnému súdu navrhol vo veci rozhodnúť o dočasnom opatrení podľa § 52 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorým ústavný súd odloží vykonateľnosť „rozhodnutia predsedníčky najvyššieho súdu“.

Súčasne sťažovateľ tvrdí, že v jeho prípade sú splnené predpoklady na postup podľa § 26 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pretože táto sťažnosť súvisí so „sťažnosťami z 27. októbra 2015, vedená pod sp. zn. Rvp 14556/2015, ktorá bola spojená na spoločné prerokovanie a rozhodnutie uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky z 18. novembra 2015 pod sp. zn. PLs. ÚS 7/2015 a naďalej bude vedená pod sp. zn. Rvp 14039/2015 a z 1. decembra 2015, vedená pod sp. zn. Rvp 15598/2015“.

Podaním doručeným ústavnému súdu 17. marca 2016 sťažovateľ predložil svoje hodnotenie uskutočnené predsedom trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, z ktorého

vyplýva, že výsledkom pravidelného hodnotenia sťažovateľa ako sudcu je výrok „výborný“ (100 bodov).

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu návrhu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ (v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom) špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Tvrdenie o porušení iných práv, resp. iným subjektom uvedeným v odôvodnení sťažnosti mimo petit návrhu, ústavný súd považuje iba za súčasť argumentácie.

Podstata námietok sťažovateľa spočíva v jeho tvrdení, že predsedníčka najvyššieho súdu hodnotením činnosti sťažovateľa z 30. októbra 2015 predloženým výberovej komisii zriadenej v súvislosti s výberovým konaním na obsadenie dvoch voľných miest predsedov senátov najvyššieho súdu pre trestnoprávne kolégium, v rámci ktorého sťažovateľovi prideliла 20 bodov z maximálneho počtu 35 bodov, podstatným spôsobom ovplyvnila výsledky výberového konania oznámené 25. novembra 2015, z ktorých vyplýva, že sťažovateľ bol v súlade s § 27e ods. 1 písm. b) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch

a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sudcoch“) hodnotený len výrokom „dobrý“. Uvedené hodnotenie vykonané predsedníčkou najvyššieho súdu je podľa názoru sťažovateľa neobjektívne, svojvoľné, arbitrárne a zaujaté a v príčinnej súvislosti s ním došlo k porušeniu jeho základného práva na prístup k verejnej funkcii za rovnakých podmienok, na dobrú správu vecí verejných, na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky a na ochranu pred diskrimináciou v zamestnaní pre právne presvedčenie, zmýšľanie, resp. názor.

Zaujatosť predsedníčky najvyššieho súdu pri hodnotení sťažovateľa vyplýva aj zo skutočnosti, že podala proti sťažovateľovi návrh na začatie disciplinárneho konania kvôli jeho rozhodovacej činnosti v senáte 1 T, teda za právne názory uvedené v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Tdo 8/2015 z 23. februára 2015 (vec obv. [REDACTED]) a sp. zn. 1 To 1/2015 (vec obv. [REDACTED]). Disciplinárne konanie je vedené pod sp. zn. 6 Ds 6/2015. Ďalší návrh na začatie disciplinárneho konania proti sťažovateľovi predsedníčka najvyššieho súdu podala pred začatím výberového konania 20. novembra 2015, a to za právny názor vyjadrený v rozhodnutiach sp. zn. 1 To 1/2015 z 29. mája 2015 (vec obv. [REDACTED]) a sp. zn. 2 TdoV 16/2014 z 22. júla 2015 (vec obv. [REDACTED]).

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 1 ods. 2 ústavy Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo

etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

Podľa čl. 30 ods. 4 ústavy občania majú za rovnakých podmienok prístup k voleným a iným verejným funkciám.

Podľa čl. 36 ods. 1 ústavy zamestnanci majú právo na spravodlivé a uspokojujúce pracovné podmienky. Zákon im zabezpečuje najmä...

b) ochranu proti svojvoľnému prepúšťaniu zo zamestnania a diskriminácii v zamestnaní...

Podľa čl. 41 ods. 1 charty základných práv každý má právo, aby inštitúcie, orgány, úrady a agentúry Únie vybavovali jeho záležitosti nestranne, spravodlivo a v primeranej lehote.

Podľa čl. 41 ods. 2 charty základných práv toto právo zahŕňa najmä:

a) právo každého na vypočutie pred prijatím akéhokoľvek individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotýkať;

b) právo každého na prístup k spisu, ktorý sa ho týka, za predpokladu rešpektovania oprávnených záujmov dôvernosti a služobného a obchodného tajomstva;

c) povinnosť administratívy odôvodniť svoje rozhodnutia.

Podľa čl. 41 ods. 3 charty základných práv každý má právo na náhradu škody spôsobenej inštitúciami alebo zamestnancami Únie pri výkone ich funkcií v súlade so všeobecnými zásadami spoločnými pre právne poriadky členských štátov.

Podľa čl. 41 ods. 4 charty základných práv každý sa môže obrátiť na inštitúcie Únie v jednom z jazykov zmlúv a musí dostať odpoveď v rovnakom jazyku.

Podľa § 27a ods. 1 písm. b) zákona o sudcoch hodnotenie sudcu sa uskutočňuje v súvislosti s výberovým konaním; to neplatí, ak ide o postup na súd vyššieho stupňa, keď postačuje predložiť výberovej komisii hodnotenie nie staršie ako jeden rok,

Podľa § 27b ods. 1 písm. b) zákona o sudcoch hodnotenie sudcu vykonáva predseda kolégia, ktorého je hodnotený sudca členom, ak ide o sudcu krajského súdu a najvyššieho súdu.

Podľa § 27c zákona o sudcoch pri hodnotení sudcu sa vychádza

- a) z prieskumu rozhodovacej činnosti, plynulosti a dôstojnosti vedenia súdneho konania v hodnotenom období,
- b) zo stanovísk odvolacích senátov, prípadne dovolacích senátov,
- c) z vyjadrenia predsedu súdu o činnosti hodnoteného sudcu,
- d) z vlastných poznatkov osoby, ktorá vykonáva hodnotenie sudcu (§ 27b) a zo stanoviska predsedu senátu,
- e) zo stavu a príčin starších nevybavených vecí a prieťahov v konaní a z výkazov podľa § 27,
- f) zo stanoviska sudcovskej rady k dodržiavaniu zásad sudcovskej etiky.

Podľa § 27d ods. 1 zákona o sudcoch prieskum podľa § 27c ods. 1 písm. a) vykonáva trojčlenná komisia určená zo sudcov sudcovskou radou súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu. Pri prieskume súdneho oddelenia sudcu vychádza zo správy o výsledku vnútornej revízie vykonanej na súde, na ktorý bol sudca pridelený alebo preložený. Ak správa o výsledku vnútornej revízie nepostačuje na účely hodnotenia sudcu, komisia sa zameriava najmä na

- a) dodržiavanie predpisov o konaní pred súdmi, náležitostí zápisníc a rozhodnutí, dodržiavanie zákonných lehôt na konanie a rozhodnutie,
- b) včasnosť vyhotovovania a presvedčivosť rozhodnutí,
- c) úroveň prípravy súdnych pojednávaní a priebehu súdnych pojednávaní, využívanie pojednávacích dní a príčiny odročovania pojednávaní; členovia komisie sa na tento účel zúčastňujú náhodne vybraných pojednávaní hodnoteného sudcu.

Podľa odseku 4 tohto ustanovenia na základe vykonaného prieskumu prideli komisia hodnotenému sudcovi najviac 30 bodov, o čom podá písomnú správu osobe, ktorá vykonáva hodnotenie sudcu (§ 27b).

Podľa odseku 5 tohto ustanovenia na základe stanovísk odvolacích senátov alebo dovolacích senátov, stanoviska sudcovskej rady k dodržiavaniu zásad sudcovskej etiky a vlastných poznatkov o činnosti hodnoteného sudcu prideli hodnotenému sudcovi osoba, ktorá vykonáva hodnotenie (§ 27b), najviac 35 bodov.

Podľa odseku 6 tohto ustanovenia na základe výkazov podľa § 27 a vlastných poznatkov o činnosti hodnoteného sudcu prideli predseda súdu hodnotenému sudcovi najviac 35 bodov, o čom podá písomnú správu osobe, ktorá vykonáva hodnotenie sudcu (§ 27b).

Podľa § 27e ods. 1 zákona o sudcoch výsledkom hodnotenia sudcu je výrok

- a) „výborný“, ak súčet bodov pridelených podľa § 27d ods. 4 až 6 je 86 až 100,
- b) „dobrý“, ak súčet bodov pridelených podľa § 27d ods. 4 až 6 je 60 až 85,
- c) „nevyhovujúci“, ak súčet bodov pridelených podľa § 27d ods. 4 až 6 je 59 a menej.

Podľa odseku 3 tohto ustanovenia osoba, ktorá vykonáva hodnotenie sudcu, vypracuje písomné hodnotenie sudcu do 15 dní od predloženia písomných správ podľa § 27d ods. 4 a 6 a oboznámi sudcu s hodnotením najneskôr do 15 dní od vypracovania písomného hodnotenia sudcu.

Podľa odseku 4 tohto ustanovenia sudca je oprávnený žiadať doplnenie alebo spresnenie hodnotenia v lehote 15 dní od jeho doručenia. Ak sudca nepožiadá o doplnenie alebo spresnenie hodnotenia v lehote podľa predchádzajúcej vety, je hodnotenie sudcu konečné.

Podľa odseku 5 tohto ustanovenia ak osoba, ktorá vykonáva hodnotenie sudcu, jeho námietkam úplne nevyhoví, sudcovská rada súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, zaujme k sporným otázkam stanovisko, ktoré sa pripojí k hodnoteniu sudcu. Osoba, ktorá vykonáva hodnotenie sudcu, môže na základe stanoviska sudcovskej rady zmeniť hodnotenie sudcu; ak zmení hodnotenie sudcu, takto zmenené hodnotenie sudcu je konečné. Hodnotenie sudcu nie je preskúmateľné súdom.

Zo sťažnosti sťažovateľa je evidentné, že namieta svoju diskrimináciu hodnotením jeho činnosti ako sudcu vyhotoveným predsedníčkou najvyššieho súdu, ktorá je jedným z troch subjektov, ktoré v zmysle § 27d zákona o sudcoch prideliť sťažovateľovi body za jednotlivé zákonom ustanovené hodnotiace kritériá pre účely výberového konania. Ku diskriminácii malo dôjsť podľa názoru sťažovateľa aj tým, že pred prijatím konečného rozhodnutia o jeho hodnotení nebol vypočítaný ani predsedníčkou najvyššieho súdu a ani sudcovskou radou najvyššieho súdu.

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ bol pre účely výberového konania hodnotený predsedom trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu v zmysle § 27b ods. 1 písm. b) zákona o sudcoch výsledkom „dobrý“, keďže dosiahol celkovo 85 bodov (sp. zn. Spr 1131/2015 z 2. novembra 2015). Sťažovateľ využil zákonom o sudcoch poskytnuté právne prostriedky a svoje námietky proti uvedenému hodnoteniu uplatnil u predsedu trestnoprávneho kolégia, ktorý im nevyhovelo. Sudcovská rada najvyššieho súdu zaujala stanovisko k sporným otázkam hodnotenia sťažovateľa spočívajúcim v ním namietaných nesprávnych údajoch o kvantitatívnych parametroch jeho rozhodovacej činnosti na svojom mimoriadnom zasadnutí 18. novembra 2015 po oboznámení sa s vyjadrením predsedu trestnoprávneho kolégia a vyjadrením predsedníčky najvyššieho súdu. Sudcovská rada najvyššieho súdu jednohlasne prijala rozhodnutie – uznesenie sp. zn. 81/2015, ktorým námietky sťažovateľa vyhodnotila ako nedôvodné a námietky týkajúce sa vylúčenia predsedníčky najvyššieho súdu pre zaujatosť ako neopodstatnené. Výsledky výberového konania boli vyhlásené predsedom výberovej komisie 25. novembra 2015.

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom uvádzané skutočnosti jednoznačne sledujú kritiku konania predsedníčky najvyššieho súdu. Samotná sťažnosť smeruje proti vyjadreniu k činnosti sťažovateľa predsedníčkou najvyššieho súdu, ktoré je súčasťou hodnotenia sťažovateľa v súvislosti s výberovým konaním z 2. novembra 2015, a tiež proti výsledkom výberového konania z 25. novembra 2015 (pozri navrhovaný petit sťažnosti, ktorým je ústavný súd podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný).

V súvislosti s namietaným postupom predsedníčky najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že ako vyplýva z už uvedeného, sťažovateľ mal k dispozícii právne prostriedky nápravy v zmysle zákona o sudcoch (námietky proti hodnoteniu), ktoré aj využil a tie boli preskúmané sudcovskou radou najvyššieho súdu, ktorá ich vo svojom uznesení posúdila ako neodôvodnené, keďže konštatovala, že štatistické výkazy sťažovateľa za príslušné obdobie korešpondujú so stavom prezentovaným predsedníčkou najvyššieho súdu uvedeným v hodnotení sťažovateľa. Vzhľadom na uvedené ústavný súd nedisponuje právomocou preskúmať hodnotenie sťažovateľa predložené predsedníčkou najvyššieho súdu v súvislosti s výberovým konaním, keďže uvedená právomoc v zmysle zákona o sudcoch prináleží sudcovej rade najvyššieho súdu, a preto ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej namieta najmä porušenie svojho základného práva mať za rovnakých podmienok prístup k voleným a iným verejným funkciám (čl. 30 ods. 4 ústavy) v súvislosti s výsledkami výberového konania, ktoré boli ovplyvnené celkovým hodnotením sťažovateľa ako sudcu. Vo vzťahu k obsahu tohto základného práva už ústavný súd v rámci svojej judikatúry uviedol, že jeho súčasťou je, aby orgány verejnej moci majúce právnu povinnosť spolupôsobiť pri uchádzaní sa o verejnú funkciu a pri ustanovovaní do takejto funkcie si tieto povinnosti plnili, a tak zaručili možnosť prístupu k voleným a iným verejným funkciám. Ak tieto orgány porušia svoje povinnosti, a tak sťažia, uľahčia alebo znemožnia uchádzanie sa o funkciu alebo ustanovenie do funkcie niektorého uchádzača, porušia tým jeho základné právo podľa čl. 30 ods. 4 ústavy (mutatis mutandis III. ÚS 75/01).

Obsahom tohto základného práva je prístup k volenej a inej verejnej funkcii a možnosť nediskriminačného uchádzania sa o takú funkciu. Článok 30 ods. 4 ústavy však nezaručuje právo verejnú funkciu dostať, ale iba právo na prístup k nej, t. j. právo uchádzať sa o verejnú funkciu za rovnakých podmienok, aké majú vytvorené iní uchádzači (mutatis mutandis IV. ÚS 299/2011).

Ústavný súd taktiež vyslovil, že k úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd občanov. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základných práv a slobôd, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd. Existencia takýchto konaní však nevyčerpáva ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní v jednotlivých prípadoch predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom vytvorených prostriedkov na dosiahnutie účelu takýchto procesných postupov. Ústavný súd v tomto smere osobitne pripomína objektivitu postupu orgánu verejnej moci. Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa (*mutatis mutandis* II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, III. ÚS 300/06).

Ústavný príkaz konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobe, ktorý ustanoví zákon, ktorý je vyjadrený v čl. 2 ods. 2 ústavy, zaväzuje v súlade s princípom právneho štátu (čl. 1 ods. 1 prvej vety ústavy) všetky orgány verejnej moci pri akejkoľvek ich činnosti a zvlášť vtedy, ak sa výkon ich kompetencií týka základných práv a slobôd fyzických osôb alebo právnických osôb.

K sťažovateľom namietanému možnému porušeniu ústavnej zásady rovnakého zaobchádzania (nediskriminácie) v súvislosti so základným právom na prístup k verejnej funkcii, ku ktorému malo dôjsť vyhlásením výsledkov výberového konania z 25. novembra 2015, ústavný súd poukazujúc na svoju judikatúru konštatuje, že k uvedenému porušeniu môže dôjsť iba v okruhu osôb nachádzajúcich sa v rovnakej právnej a (alebo) faktickej situácii, pričom s niektorými z nich sa zaobchádza odlišne bez rozumného a racionálneho dôvodu (I. ÚS 397/2014).

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že sťažovateľ v sťažnosti neuviedol žiaden argument, na základe ktorého by bolo možné konštatovať, že s jeho osobou bolo pri výberovom konaní zaobchádzané inak ako s ostatnými uchádzačmi o funkciu predsedu senátu trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, teda s osobami nachádzajúcimi sa v rovnakom postavení za rovnakých podmienok, a to spôsobom, ktorý by nadobudol relevantný ústavný rozmer. Zo zápisnice z výberového konania vyplýva, že všetci uchádzači prihlásení do výberového konania sa ho zúčastnili za rovnakých podmienok, každý z piatich členov výberovej komisie hodnotil všetkých uchádzačov po absolvovaní ústnej časti pridelením bodov v rozpätí od 0 do 24 (maximálny počet dosiahnutých bodov predstavoval 120 bodov), na základe čoho sťažovateľ získal celkový počet bodov 109 od všetkých členov komisie, čím sa umiestnil na treťom, neúspešnom mieste v poradí. Úspešným uchádzačom, ktorí sa umiestnili na prvých dvoch miestach, výberová komisia pridelila 120 a 116 bodov. Zápisnicu z výberového konania podpísali bez akýchkoľvek výhrad všetci členovia výberovej komisie. Zvukový záznam z priebehu ústnej časti výberového konania sa zverejnil spolu so zápisnicou o priebehu výberového konania na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietanú zaujatosť predsedníčky najvyššieho súdu, ktorú sudcovská rada najvyššieho súdu nepovažovala za relevantnú, ústavný súd konštatuje, že inštitút vylúčenia predsedu súdu pri hodnotení sudcu zákon o sudcoch nepozná, a preto boli námietky sťažovateľa tohto charakteru podľa názoru ústavného súdu posúdené sudcovskou radou ako neopodstatnené v súlade so zákonom o sudcoch.

K argumentácii sťažovateľa spočívajúcej v tvrdení, že nebol sudcovskou radou najvyššieho súdu vypočutý v súvislosti s prerokovaním ním vznesených námietok proti postupu predsedníčky najvyššieho súdu, dokonca nebol na jej zasadnutí ani prítomný, ústavný súd dodáva, že z príslušnej zákonnej úpravy nevyplýva žiadna povinnosť prizvať na zasadnutie sudcovskej rady (na ktorom prerokúva sporné otázky týkajúce sa hodnotenia) sudcu, ktorý s predloženým hodnotením nesúhlasí. Preto uvedený postup sudcovskej rady najvyššieho súdu ústavný súd hodnotí ako zákonný, ktorým žiadnym spôsobom nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným porušením čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 2 ods. 2 v spojení s čl. 12 ods. 2 ústavy, porušením základného práva podľa čl. 12 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 30 ods. 4 a čl. 36 ods. 1 písm. b) ústavy a výsledkami výberového konania z 25. novembra 2015 absentuje akákoľvek príčinná súvislosť, preto ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho práv podľa čl. 41 charty, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že ide o práva, ktoré nie sú na vec sťažovateľa aplikovateľné, čo akceptuje aj sám sťažovateľ, keď v sťažnosti uvádza, že *„aj keď Charta základných práv EÚ nie je v danom prípade aplikovateľná...“*.

Podľa čl. 51 ods. 1 charty ustanovenia tejto charty sú pri dodržaní zásady subsidiarity určené pre inštitúcie, orgány, úrady a agentúry únie, a tiež pre členské štáty výlučne vtedy, ak vykonávajú právo únie.

Zo znenia čl. 51 ods. 1 charty (upravujúceho rozsah pôsobnosti charty), ako aj judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (napr. rozsudok z 13. 6. 1989 vo veci 5/88 Wachauf, Zb. 1989, s. 2609, alebo rozsudok z 18. 12. 1997 vo veci C-309/96 Annibaldi, Zb. 1997, s. I-7493) jednoznačne vyplýva, že povinnosť členských štátov rešpektovať práva vymedzené v práve Európskej únie je pre členské štáty záväzná výlučne vtedy, ak ide o konanie v rámci pôsobnosti Európskej únie (m. m. IV. ÚS 154/2012).

Súdny dvor Európskej únie potvrdil túto judikatúru týmto spôsobom: *„Navyše, je potrebné si uvedomiť, že požiadavky vyplývajúce z ochrany základných práv v právnom poriadku Spoločenstva sú rovnako záväzné pre členské štáty, pokiaľ vykonávajú právne akty Spoločenstva...“* (rozsudok z 13. 4. 2000 vo veci C-292/97, Zb. 2000, s. I-2737, bod 37).

Podľa názoru ústavného súdu vo veci sťažovateľa došlo k aplikácii a interpretácii právnych noriem výlučne vnútroštátneho práva, a teda práva, ktoré nepatrí do pôsobnosti práva únie, teda nejde o žiaden z prípadov, v ktorých dochádza k implementácii právneho

aktu únie, alebo k tomu, že by sa Slovenská republika chcela odchýliť od práva únie (rozsudok z 18. 6. 1991 vo veci ERT, Zb. 1991 s. I-2925) alebo že by tu existovalo materiálne pravidlo práva únie, ktoré by sa malo v posudzovanom prípade aplikovať (rozsudok z 25. 3. 2004, Karner, C-71/02, Zb. s. I-3025).

Keďže v danom prípade nešlo o takéto konanie, je vylúčené, aby ústavný súd posudzoval prípadný zásah hodnotením sťažovateľa predsedníčkou najvyššieho súdu, ako aj výsledkami výberového konania do práv zaručených v čl. 41 charty (obdobne III. ÚS 344/2013, III. ÚS 443/2013, III. ÚS 110/2016).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. apríla 2016